

סיפורי צדיקים

גליון 447
שנה י' תשפ"א

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

סיפורי חז"ל

היהודים מזרע קדושים ועליונים הם בדרכו לירושלים פגש רבי יהושע ערבי אחד שהלך עם בנו, ויהודי אחד הלך לפניו. ראה רבי יהושע את הערבי לוחש לבנו, ושמע אותו אומר לו, הנה יהודי מגואל לפנינו, אדוניו מאס בו, גש אליו ולכלך אותו, חושבים הם היהודים, שמזרע קדושים ועליונים הם, אך לנו ידוע שהם משועבדים לשבעים אמות העולם, יכול אתה לגשת אליו בני ולירוק בזקנו שבע פעמים. הלך הנער ואחז בזקנו של היהודי. כעס רבי יהושע, נשא עינו למרום ואמר, עליונים, עליונים, גזור אני על אלה שמחזיקים עצמם לעליונים, מתפארים בעצמם ולועגים לעם ישראל, לרדת למטה. ועוד לפני שגמר רבי יהושע את דבריו, נבלעו הערבי ובנו בתוך האדמה.

(זוהר ח"ב י"ז - א')

נדבת ה"ה אברהם אנצ'לביץ הי"ו
לע"נ הוריו
ה"ה שלמה זלמן ב"ר אברהם יוסף
נלב"ע כ"ט טבת תנצב"ה
מרת פרידה ב"ר חיים מאיר ע"ה
נלב"ע ד' שבט תנצב"ה
ולע"נ מרת רבקה ב"ר מנחם מענדל
נלב"ע כ"ד טבת תנצב"ה

פרשת השבוע

רבי אהרן קוטלר זיע"א מקים עולה של תורה בארה"ב. סח לי אבא מעולם לא ניצחני אדם, אלא יהודי חסיד אחד. פעם אחת כשנסעתי לפגישה נודמן לי ספר סיפורים על הרה"ק הרבי ר' בונם מפרשיסחא זיע"א. כתוב היה שם כי הרבי ר' בונם סיפר, שהיה בכוחו בימי עלומיו להביא את המשיח, ונמנע הוא מלעסוק בכך, כי חשש שלצדיק הדור הרה"ק רבי אברהם יהושע העשיל ה"אזהב ישראל" מאפטא זיע"א תהיה חלישות הדעת, שבונם אפטייקער (בונם הרוקח, הרה"ק מפשיסחא עסק ברוקחות בימי עלומיו) הצליח להביא את המשיח, ואילו הוא צדיק הדור שעמל על כך רבות לא הצליח.

תמיהתי היתה גדולה, ובאותה האסיפה הרצייתי את הדברים לפני הנוכחים ושאלתי, הייתכן כדבר הזה? שהיה יכול הרבי ר' בונם להביא את המשיח ונמנע בגלל חלישות הדעת של איזה צדיק, איזה מין סיפורים מספרים החסידים? קם יהודי חסידי פשוט וענה לו כהלכה. הרי מפורש הוא בתורה, שמשה רבנו נמנע מלקבל את שליחות הגאולה כי לא רצה לפגוע באהרן אחיו, שלא תהיה לו חלישות הדעת.

וירא כי אין איש ויך את המצרי ויטמנהו בחול (ב' - י"ב)
מסופר על הרה"ק רבי ברוך ממעזבוז' זיע"א נכד הבעל שם טוב הקדוש זיע"א, שפעם באו אליו חסידים מעיר אחת כדי לעשות את השבת במחיצתו. וסיפרו לו שלאחרונה נתמנה בעירם מושל עריץ שמציק לכולם ויורד לחייהם, עד שהחיים במקום נעשו בלתי נסבלים. השיב להם הצדיק, בפרשת השבוע נאמר "וירא כי אין איש ויך את המצרי ויטמנהו בחול", ואף אני אחזור עתה באזניכם על פסוק זה ואפרשהו לכם. "וירא כי אין איש" ראיתי את המושל הנכרי שלכם, שאינו ראוי לשאת תואר איש כלל, "ויך את המצרי" בדין הוא שיכו אותו מן השמים ויעבירוהו מן העולם, אלא שזה לא בוער דוקא היום בשבת קודש, כי אם ויטמנהו בחול. ועוד באותו שבוע פגע ברק באותו מושל עריץ שונא ישראל ומותו הפתאומי היה לשיחת כל בבתי ישראל בסביבה במשך ימים רבים.

וגם הנה הוא יצא לקראתך וראך ושמח בלבו (ד' - י"ד)
סיפר כ"ק אדמו"ר מטאלנא שליט"א: שמעתי מהגאון רבי שניאור קוטלר זצ"ל שסיפר על אביו הצדיק הגאון

זמני השבת

זמני יציאת השבת

ירושלים: 5:32 ת"א: 5:34 ר"ת: 6:06

פרשת שמות

זמני כניסת השבת

ירושלים: 4:16 ת"א: 4:30

לקריאותיהם, ובית המזיגה נותר נעול מכניסת השבת ועד צאתה. כיון שכך בצעו האיכרים את איומם ופנו להלשין על המוכסן באוני הפריץ, עד מהרה הגיע הפריץ למקום לבדוק מקרוב את אשר ארע. "כיצד העזת להנהיג כאן, בבית המזיגה שלי, סדרים חדשים על דעת עצמך?" שאל הפריץ בכעס עצור, מדוע לא ביקשת ממני רשות? היהודי השיב בתום לב: אדוני הפריץ, בוודאי יודע אתה לא מהיום, כי יהודי אני, ואולם, עד לפני זמן קצר לא ידעתי שהתורה אוסרת לעסוק במסחר ביום השבת. אך הנה הגיע למקומנו יהודי חכם, מלומד מאד, יהודי זה בקי בתורה ובכל החוקים הכתובים בה, והוא אמר לי כי עד כה לא נהגתי כדרך שצריך יהודי לנהוג, שכן אסור היה למכור יין שרף בשבתות.

תשובתו של היהודי עוררה את סקרנותו של הפריץ ואמר: רוצה אני לדעת מיהו החכם המלומד הזה, ששיבש את דעתך ברעיונות כה משונים, רצוני לראות אותו, הבא אותו אלי. היהודי המבוהל אץ לקרוא לרבי משה לייב, והצדיק מסאסוב התייצב לפני הפריץ ללא מורא ופחד. "אתה הוא היהודי המלומד" הפטיר הפריץ בראותו את הרבי, "אם כן, הסביר לי מפני מה הורת למוכסן שלי לנעול את בית המזיגה בשבתות?" בפולנית רהוטה, שהיתה שגורה על פיו, סיפר הצדיק לפריץ על גודל מעלתה של השבת, יום מנוחה ושהיא גם יום אורה ושמחה ליהודים. הקשה הפריץ: האם המנוחה היא חובה על האדם, "אדם מישראל חייב בה" השיב רבי משה לייב. הוסיף ושאל הפריץ: האמנם חייב יהודי במנוחת השבת גם כאשר מתקפחת פרנסתו בשל כך? והוסיף, הנה, אם לא ימלא המוכסן היהודי את דרישתו ולא יפתח את בית המזיגה שבעה ימים בשבוע, אנשל אותו מבית המזיגה שהחכרתי לו. "אף על פי כן" קבע רבי משה לייב, "חייב הוא לשבות ממלאכתו".

למשמע התשובה הגיב הפריץ בלעג, "אינני מסכים עם דבריך, אדוני המלומד" אמר, ודומני כי גם אתה לא היית מוכן לשאת בהפסד כספי כדי לשמור את השבת, מדוע איפוא אתה תובע זאת מהמוכסן. אדרבה, הייתי רוצה לבחון אותך, אם אמנם תעמוד בניסיון דומה, ואם תעמוד בניסיון – אסכים גם להתיר למוכסן לסגור את בית המזיגה בשבתות!" ובמילים אלה עזב הפריץ את המקום, כשבבלו נרקמת תכנית לפרטי פרטיה. הוא שלח את אנשיו לתהות על קנקנו של המלומד היהודי ולהתחקות אחר מעשיו. והללו מצאו כי מתגורר הוא בבקתה מבודדת, וכל העת מתפלל הוא ולומד. מפעם לפעם – כך גילו אנשי הפריץ – מגיע הרבי אל כפרו של המוכסן על מנת להצטייד בצרכי מזון, ועוד נודע להם, כי רבי משה לייב הבטיח למוכסן היהודי לסעוד על שולחנו אחת מסעודות השבת, אם אמנם ישמע המוכסן לדבריו ולא יפתח את שערי בית המזיגה. שמע הפריץ את הדברים וגיבש את תכניתו.

בבוקר יום השבת יצא הפריץ היערה, רכוב על סוסו, בידיו היה צרור שטרי כסף יקרי ערך. כשהגיע אל קרבת הבקתה בה התגורר הרבי, עצר את הסוס מלכת ונחבא בין העצים הסבוכים שלצד השביל. עד מהרה ארע הדבר אשר לו צפה הפריץ: רבי משה לייב יצא מבקתתו והחל פוסע בשביל לעבר הכפר לסעוד על שולחנו של המוכסן. הכפר היה סמוך אל היער ואורך הדרך פחות משיעור "תחום שבת". אך נעלם הצדיק מעיניו, הגיח הפריץ ממחבואו והחל מפזר את שטרי הכסף על פני השביל, "עוד מעט קט ישוב הרבי בשביל זה ומעניין מה יקרה כשיראה את הממון הרב השטוח לרגליו" הרהר הפריץ בעונג, עוד רגע קט ושוב נעלם הפריץ בין העצים הסבוכים, ממתין בצפיה לראות כיצד יפול הדבר.

יהודי אינו מחלל שבת תמורת כל הון שבעולם

מסופר על משפחה יהודית אחת ויחידה שהתגוררה בכפר קטן, לא הרחק מיער עבות, היתה זו משפחתו של מוכסן הכפר, אבי המשפחה חקר מן הפריץ את בית המזיגה, ולמקום זה היו האיכרים הפולנים באים להיטיב את לבם במאכל, וכמובן – במשקה חריף ומשקר, מנותק מאחיו היהודים התרחק המוכסן מדתו ומעמו, ואף את השבתות והחגים לא שמר.

באחד הימים הופיע בכפר הרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זיע"א (יומא דהילולא ד' שבת), אשר פרש לזמן מה מביתו ובא להתבודד בבקתה קטנה בלב היער הסמוך. אל הכפר הגיע הצדיק כדי להצטייד במזון, ובדרכו פגש את המוכסן היהודי, "יהודי אני, רבי" סח לו המוכסן, נרגש למראה הצדיק שהזכיר לו את ימי נעוריו את הזמנים בהם חי בין יהודים. "וכיצד מצליח יהודי לחיות לבדו בין הגויים?" שאל הרבי, מתשובתו המגומגמת של היהודי הבין הרבי כי האיש התרחק כליל מדרך אבותיו, ואפילו על שמירת שבת אינו מקפיד. "נו, ר' יהודי, כלום גרוע יהיה גורלך מגורל בהמתו של יהודי" אמר הרבי בחמלה, "והרי ישראל נצטוו להשביט אף את השור והחמור, ואתה מצבך גרוע מזה.

"אבל אינני מסוגל לשבות ממלאכה בשבת, אשתי וילדי תלויים כרחיים על צווארי, ואם אשבית את בית המזיגה בשבת, ילכו לקוחותיהם לחפש להם מוזג אחר, ופרנסתי תיפגע." אמר הרבי: למרות כל זאת, השבת את בית המזיגה שלך, הורנו חכמינו כי השומר שבת בהלכתה אינו מפסיד מך, יהודי בלי שבת – זה לא יתכן, בלא השבת דומה אתה לכל אחד מלקוחותיך הגויים. רק לאחר שידולים רבים נאות היהודי להישמע לבקשתו של רבי משה לייב ולהשביט את בית המזיגה בשבתות ובמועדים, הוא הודיע לאיכרים כי החל מן השבת הבאה יהיה בית המזיגה סגור בפני הלקוחות.

מה יום מיומיימם? מה קרה? התפלאו האיכרים הפולנים שבאו לרוות את צימאונם. יצא אליהם המוכסן והודיע: מעתה בכל יום שביעי בשבוע יהא בית המזיגה סגור, ואני אשבית ממלאכה. לשאלת האיכרים: "למה?" ענה המוכסן: יהודי אני ורק לפני זמן קצר נודע לי כי תורתנו הקדושה אוסרת עלינו כל מקח וממכר ביום השבת. הודעתו של המוכסן לא מצא חן בעיני האיכרים, ושאלו בכעס: אומר אתה למנוע מאתנו את המשקה במשך יום תמיים? היו לא תהיה, אם ניווכח כי אכן עומד אתה בדיבורך, נגיש תלונה לפריץ אדון הכפר, הוא החכיר לך את בית המזיגה על מנת לשרתנו תמיד, ואין אתה רשאי להשביט אותה ממלאכה בכל עת שיעלה על דעתך.

מבוהל מאימיהם חש המוכסן אל בקתתו של רבי משה לייב מסאסוב, בהתרגשות סח לו איך הגיבו האיכרים ואת אימיהם. אל תחשוש מהם הרגיעו הצדיק, הקפד לנעול בשבתות את דלתות בית המזיגה, ואף אם יבואו שליחי הפריץ אל תהסס לומר להם בפה מלא: "הנני יהודי, ושומר אני את השבת כפי שציוני ה' אלקי".

הגיעה השבת, והיהודי נעל את בית המזיגה על מנעול ובריח, האיכרים באו כהרגלם ללגום יין שרף, וכשנוכחו כי היהודי עמד בדיבורו, החלו הולמים על הדלת ועל החלונות. "פתח לנו" קראו, רוצים יין שרף, רוצים שכר, פתח יהודי, פתח. אך היהודי לא שעה

משל ונמשל

לא להחמיץ את שעת הכושר

משל לבעל אכסניה שהלשינו עליו לפני הרשות, וכמעט שנגזר דינו לכלות את כל ימיו בצינוק ובעבודת פרך. עמד אותו אדם הפך עולמות ושכר פרקליטים גדולים, שלח שתדלנים לשופטים ועוד, אולם העלה חרס בידו. אמרו לו אוהביו וידידיו, רואים אנו שאין לך תקווה אלא לבוא ולהתייצב לפני המלך בכבודו ובעצמו, שכן ידוע הוא כמלך חסד ורודף משפט ואזוני קשובות לבקשת נתיניו, אם אך יעלה בידך להוכיח לפניו את צדקתך, בטוחים אנו כי לא יתן לעוות משפט. ומנהג היה נוהג אותו מלך שפעם אחת בשנה היה פושט את בגדי מלכותו, לובש בגדים פשוטים, וכך היה נוסע על פני הארץ מבלי שידע איש כי הוא המלך, וזאת כדי שיוכל לראות היטב אם הכל מתנהל במדינה למישרין, אם אין פרץ ואין צווחה ואין מעוות דין ומשפט. והנה קרה מקרה שהמלך עבר בעירו של בעל האכסניה, ואף בא להתאכסן בבית מלונו, ברם איש לא ידע על כך ואף לא בעל האכסניה עצמו. ימים אחדים לאחר שהמלך נסע משם, נודע הדבר מי היה אותו אורח פלאי, מששמע בעל האכסניה כי המלך בכבודו ובעצמו, אשר רצה לבוא לפניו להוכיח את צדקתו היה בביתו ולן אצלו, ויכול היה לדבר איתו פה אל פה ולהשמיע באזניו את טענותיו, וכי שעת כושר כזאת היתה בידו והוא החמיצה ללא תקנה, התחיל קורע בגדיו ומצעק, וי אוי לי ואבוי לנפשי, המלך הגדול ורב החסד הזדמן לבית מלוני, ואני יכולתי להפיל תחינתי לפניו ולבקש ממנו על נפשי, והחמצתי את השעה. עתה כיצד אגיע אליו והוא רחוק וסגור בארמונו ומאות חיילים עומדים סביבו ושומרים עליו לבל יבוא אליו אדם אשר לא נקרא.

הנמשל: הרי ממש מקרה דומה יקרה לבני האדם, בהיותם כאן עלי אדמות בעולם הזה השפל, מצוי הוא כביכול מלך מלכי המלכים הקב"ה בביתו של כל יהודי, שעת כושר מצוינת יש לאדם להתקרב אליו ולהדבק בו יתברך על ידי לימוד התורה וקיום המצוות, ברם, רבים הם המחמיצים שעת כושר זו, לעומת זאת, בעולם הבא כשירצו להגיע אל מלכו של עולם בארמונו, שוב לא יהיה הדבר קל כלל ועיקר, ומי יודע אם יעלה זאת בידם. ישים כל אחד ואחד דבר זה ללבו כדי שידע לנצל את שעת הכושר בעודו שרוי עם המלך בבית מלונו.

(הגה"ק ה"חפץ חיים" זיע"א)

לא חלפה שעה ארוכה ודמותו של הרבי נראתה באופק, הוא צעד בשביל, קרב והולך לעבר הבקתה ולעבר ה"פתיון" הממתין לו. ואמנם, הבחין רבי משה לייב בשטרות הכסף הפזורים על פני השביל, אך המשיך בדרכו כאילו לא ראה אותם, כך הלך קמעה ולפתע עצר וחזר על עקבותיו, שוב קרב לעבר השטרות, רכן לעומתם והתבונן בהם היטב. ממקום מסתורו מאחורי העצים יכול הפריץ לראות כי הרבי מודקף ועומד על מקומו, כאילו חוכך הוא בדעתו מה עליו לעשות. "עוד רגע קט – והוא יטול את השטרות" הרהר הפריץ בשמחה.

אך – לא! במקום לגחון ארצה כמצופה, הרים הרבי את ראשו כלפי מעלה ואת ידיו נשא כבתפילה, הדבר ארך רגע קט, ומיד לאחריו התרחק הרבי מקומו. או אז הגיח הפריץ ממקום המסתור ואץ בעקבות הצדיק וקרא: "איש קדוש!", עמדת בניסיון, מבקש אני את סליחתך על שפקקתי בדבריך, עכשיו כשנוכחתי כי מפאת קדושת השבת ויתרת על ממון רב – אעמוד בדיבורי ואניח למוכסן לנעול את דלתות בית המזיגה ביום השבת.

והוסיף הפריץ ושאל: "מדוע בתחילה עברת ליד השטרות בלי להסס, ואילו אחר כך שבת על עקבותיך והתכופפת לעברם, ולא זו בלבד – נראית כחוכך בדעתך ומתפלל? השיב רבי משה לייב: אמנם כן, בפעם הראשונה, כשעברתי על פני השטרות, לא פקקתי לרגע, הן שבת היום, אך לאחר שהמשכתי החל היצר ללחוש לי: והרי זקוק אתה לסכום כסף גדול בעבור צרכי מצוה של פיקוח נפש ופדיון שבויים, אז שאלתי את עצמי, אם אמנם יש מה לעשות בשעת הדחק על מנת שהשטרות ישרו ברשותי עד לאחר שבת, שהרי פיקוח נפש דוחה שבת, תוך כדי מחשבות שבת אל מקום השטרות להתבונן אם יספיקו לי בעבור פדיון השבויים, והנה הסכום מתאים להפליא, משמים זמנו לי את האוצר כדי שתוכל לקיים בו את המצוה הגדולה, אמר היצר, ואני לא ידעתי מה אעשה. נשאתי איפה כפי לשמים, בתפילה שיחון אותי הבורא בדעה צלולה ובשכל ישר. ואכן עד מהרה הצטללה דעתי והבנתי כי אם חפץ הקב"ה להקל מעלי את מלאכת פדיון השבויים, בוודאי יכול הוא לזמן לי לשם כך סכום כסף שאין עליו כל שאלה ופקפוק, וברגע זה ידעתי כי עלי להמשיך בדרכי, להותיר מאחורי את הממון הרב.

המשיך רבי משה לייב ואמר: ראה נא, אדוני הפריץ, כיצד שומר אלקיני על שומרי השבת, אילו הייתי נוטל את הכסף, לאחר ששבתני על עקבותיי, היית סבור, בוודאי בראשונה לא שמתני לב לשטרות, ומשנתתי דעתי, לא עמדתי בפני הפיתוי, ונוסף לזאת, כלל לא הייתי יודע כי נטלתי את הכסף למטרות של פיקוח נפש שדוחה את השבת, והיית סובר שלקחתי את הכסף לעצמי. אך בזכות התפילה שנשאתי, עזרו לי ממרומים להחליט החלטה נכונה ברגע המתאים, ועתה יודע אתה בבירור, כי יהודי אינו מחלל שבת תמורת כל הון שבעולם, וכי שומר ה' את שומרי השבת מכל פגע ומכשול.

צ'ין אדם לחברו

אתה יותר גדול מאברהם אבינו
 הרה"ק רבי זושא מהאניפולי זיע"א
 (יומא דהילולא ב' שבט) היה עני
 מרוד כל ימי חייו. כאשר הגיעה בתו
 לפרקה לא היתה בידו פרוטה
 לפרטה כדי להשיאה כראוי, בני
 ביתו הדואגים דחקו בו שישתדל
 ויביא טרף לביתו, ואילו הוא עצמו
 בה' שם מבטחו. יום אחד כששהה
 רבי זושא אצל רבו המגיד הקדוש
 ממעזריטש זיע"א, אמר לו המגיד:
 יודע אני שאין בידך סכום כלשהו
 להשיא את בתך, הא לך חמש מאות
 רובל ומן השמים יסייעו בידך למצוא
 חתן ראוי לבתך.

בדרכו חזרה לביתו התעכב באחת
 האכסניות שבדרך, פתאום שמע קול
 רעש ומהומה מלווה בבכיות רמות,
 הסתכל הצדיק מבעד לחלון חדרו
 ולצערו נוכח לדעת, שהופרה שמחת
 נישואיה של יתומה מאב משום
 שהחתן אינו רוצה לקדש את
 המיועדת לו, ירד רבי זושא לשאול
 מה קרה? מפי המוזמנים לחתונה למד
 לדעת שהאלמנה אם הכלה נוכחה
 לדעת ממש לפני העמדת החופה,
 שכסף הנדוניה בסך חמש מאות רובל
 שנאסף בעמל רב אבד, והחתן היתום
 הודיע באותו רגע שאם לא יקבל את
 הסכום כולו לפני החופה, אין הוא
 אומר הרי את מקודשת לי, הבכיות
 של אם הכלה ושל הכלה עצמה
 עוררו את רחמי הצדיק, רבי זושא
 נכנס אל מעגל הנאספים והכריז:
 "מצאתי את הכסף". שמחת הנאספים
 היתה גדולה, אבל למרבה ההפתעה
 הודיע רבי זושא שהוא דורש עמלה

כדמי תיווך עשרה אחוזים מערך
 המציאה. הקהל נדהם מחוצפתו של
 ההלך העני והאלמוני, והם החלו
 לגעור בו: אינך מתבייש, אין בלבך
 רחמים על כלה עניה, כך אתה
 רוצה לביישה ברבים? אולם דבר
 לא הועיל, רבי זושא עומד על שלו,
 או שיתנו לו את עמלתו או שאינו
 נותן את הכסף, הקהל שהחל לאבד
 את סבלנותו החל ללזות את
 צעקותיו גם בדחיפות, לבסוף לקחו
 אותו אל רב העיירה, הרב לאחר
 ששמע את טענת הצדדים פסק
 כמובן שעל רבי זושא להחזיר מיד
 את הכסף, הנאספים הוציאו מידי
 בכח את הכסף וגרשוהו בחרפות מן
 העיירה.

לימים עבר המגיד ממעזריטש
 בעיירה, התלונן באוזני רב המקום
 על התנהגותו של הלך עני שנראה
 מכת החסידים, המגיד שהבין
 שמדובר ברבי זושא, שאלו
 בהודמנות הראשונה לפשר
 ההתנהגות המזורה, השיב לו רבי
 רבי זושא, כשראיתי את יגונם של
 בני העניים היתומים ביום חופתם,
 נכמרו רחמי עליהם והחלטתי
 להעניק להם את כל הכסף שהרבי
 נתן לי לנשואי בתי, אולם בדרך
 לחדרי כשהלכתי להביא את הכסף,
 ליווה אותי היצר הרע והחל
 להכניס בי מחשבות של כבוד:
 "אתה יותר גדול מאברהם אבינו"
 וכו'. חששתי שמידת הגאווה תחדור
 אל לבי ועינתי ליצר הרע: אתה
 רוצה להכשילני? אתה תראה
 שיקחו ממני את הכסף, ויגרשו אותי
 מן העיר.

הילולא דצדקיא

שבת קודש כ"ה טבת
 הרה"ק רבי משה צבי מסאוורין ב"ר שמעון שלמה
 (תר"ה)
 יום ראשון כ"ח טבת
 הרה"ק רבי נפתלי מליטוביסק ב"ר ישכר דוב בעריש
 (תרנ"ה)
 יום שני כ"ט טבת
 הרה"ק רבי נח שמואל ליפשיץ (תלמיד החוהו) ב"ר
 יהודה לייב (זר זהב - תקצ"ב)
 הרה"ק רבי משה יהושע לייב דיסקין אב"ד בריסק
 ב"ר בנימין (תרנ"ח)
 הרה"ק רבי ירחמיאל ישראל יצחק מאלכסנדר ב"ר
 יחיאל (ישמח ישראל - תר"ע)
 יום שלישי א' בשבט
 הרה"ק רבי אברהם משולם זלמן אב"ד אוסטראה
 ב"ר צבי אשכנזי החכ"צ (תקל"ז)
 הרה"ק רבי נתן נטע מחעלעם ב"ר אברהם (תקע"ב)
 הרה"ק רבי משה שיק ב"ר יוסף (מהר"ם שיק -
 תרל"ט)
 יום רביעי ב' שבט
 הרה"ק רבי משולם זושא מאניפאלי ב"ר
 אליעזר ליפמן (תק"ס)
 הרה"ק רבי שמחה בונים מווארקי
 ב"ר מנחם מענדל (תרס"ו)
 יום חמישי ג' שבט
 רבי יוסף ב"ר מרדכי גרשון כ"ץ (שארית יוסף - גיס
 הרמ"א - שנ"א)
 יום שישי ד' שבט
 אשר בן יעקב משבטי קה (ב"א ש"כ)
 הרה"ק רבי אברהם ב"ר אלכסנדר הכהן
 מקאליסק (תק"ע)
 הרה"ק רבי משה יהודה לייב מסאסוב ב"ר יעקב
 (תקס"ז)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

עצונה הלכות

מאת הרה"ג נמילאל הכהן רביטביץ שליט"א
 מח"ס "גם אני אודך" רמזים יוסף הדר"ם על המעשים.

תיכף לנטילה ברכה (ב')

א) אם נוכר לאחר מים אחרונים, שעוד לא
 אמר שיר המעלות, או על נהרות בבל,
 יאמרנו כשנוכר, ויטול שנית למים אחרונים.
 (בדי השלחן, סימן מ"ג אות א')

ב) נטל מים אחרונים, מותר לו לבלוע האוכל
 שעדיין נשאר בפיו. (שו"ת ודרשת וחקרת
 ח"ד, סימן מ"ג, אות ד')

ג) מוזגין כוס של ברכת המזון קודם הנטילה,
 כדי להסמיך הנטילה לברכה, ככל מה
 דאפשר. (שלחן ערוך הרב, סימן קפ"א, סעיף
 ו')

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-714471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות רשת חנויות

גל פז

מברכים חודש שבט

המולד יום רביעי בשעה 5:35 אחה"צ
 3 חלקים

ר"ח יהיה ביום חמישי בשבת